

SZÁLINGER BALÁZS

Cseles Homérosz

*Míg a világ pajzsát remekelted a föld anyagából,
S illesztgetted a jobb érceit érceihez,
Tudhattad, hogy a harc épp műved díszei közt dül,
És mit védeni kell, nem lesz védeni pajzs.
Míg a türelmetlen hős várt, te zenére matattál,
Rongyokkal letakart magnód jól duruzsolt,
S lám, amikor megfordítottad az égi kazettát,
Üllőd oltárán megmozdult az arany.
Egyszerű műsor volt, de a végén tudtad: e tájra
Új nép jó, ami nem tűri az isteneket,
Szintje fölött megtart néhányat félni, rajongni,
És amelyik könnyű: fogja, s elfeledi.
Döntöttél: a remekmű szép legyen és feledékeny!
Képei embereket fessenek isteninek!
Kintről már csatazaj hallott, egy hős föl-alájárt
Mit sem sejtve. A pajzs holtan hozza haza.
Legcselesebb isten vagy a kétkönyvűek egéből.
Nagyszerű, bátor öreg, győztél undorodon,
S még a teremtést is lehazudtad holmi kovácsnak –
Szörnyű isteni sors: embernek vagy örök.*

SZTANÓ LÁSZLÓ

Képzelt etruszk költő sorai

*Eljön majd az idő, amikor nem értik már, amit írtál.
Megőrzik talán betűidet a kegyes évek,
nem sülyedsz el a romló matériával, csak épp
nem értik,
nem tudják érteni, nem akarják
érteni immár az igét sem, mely valaha
világot mentett. Hogyan értenék hát
tétova, rímbe kapaszkodó dadogásod. Pedig
nem kevesebbre nézel...
Jó, ha előre
látod a sorsod: centuriók dárdáin csillan
a holnap, vízvezetékeken, utakon, via
Flaminia, via Praenestina, hetykén lépdél
jövője felé a világ, nem kérdez
költőt, nem augurt, sem Apollót –
de ne csüggedj!
Ne lohadjon a szándék, fogd erősen a tollat,
szegezd ama jövőnek. Ők
lesznek, kik olvasnak, felednek, vagy akik
számára nem is léteztél soha, ők,
nekik írsz!*

CSONTOS JÁNOS

Május Arpinóban

*Itáliába hazatérni felfedezőként: mint latint
ragozni vontan álmaidban – ismerős, vágyott régi kint,
vagy ülni órák hosszat veszteg idegennyelvű székeken,
s amíg odakünn deklamálnak, az idő áthull véreden,
ráncolt szíveden nem segít már területjaskálom-lakoma,
hasztalan von, ölel magához fogadott testvér és koma,
hiába hessented magadtól, a halál hány colos torok,
vágjad úgy bújik ki a földből, mint letarolt kolostorok,
s úgy kell erőltetned magadra: ez a náció mind rokon,
karcolt hangsúlyok, ősi zöngék törnek elő az ajkakon,
anyád népe, sok büszke talján (közülük való vagy te is)
tolong északi lelked balján, feledett örvény mélybe visz,
ott heversz el hínár-fövenyre, a víz a győztes főelem,
nem hoz földre, napfényre, tűzbe gyűlölség, bosszú, szerelem,
nem szólít meg se rom, se Róma; végképp az maradsz, aki vagy,
mért is remélnéd botorul, hogy lesz, ki vigyázza álmodat,
lebegtesd felszínen a lelked, legyen egy derűs olvasat,
nevesd ki bátran – bús olasz sors – a fához pányvázott lovat,
s akár az arpinói május (felhőszaggatta ál-való)
hallgass nyújtott körmondatokban, mint siketnéma Ciceró.*